

λοιπὸν τρία ἀμάξια, ἔθεντο εἰς αὐτὰ καὶ ὑπηρετρίας, καὶ κορασίδας, καὶ πλυντρίας μετὰ διαφόρων σακκουλίων καὶ κανίστρων καὶ ἐξεκίνησαν πρὸς τὸ δάσος!...

Παρὰ τῇ δεσποίνῃ, ἐν ἀναπαυτικωτέρᾳ ἀμάξῃ, ἐκάθηνεν ἡ Εἰρήνη. Ἐφθασαν εἰς τὸ δάσος, καὶ ἡ ἀμάξα ἐστάθη παρ' αὐτῇ τῇ ἀμανιτοφόρῳ θέσει. Οἱ ἀμάξη-λάται ἦσαν ἤδη προειδοποιημένοι, καὶ πρὸ μίᾳς σχεδὸν ἐβδομάδος εἶχον τοποθετήσῃ περὶ τὴν θέσιν ἐκείνην φύλακας, ὅπως ἐμποδίζωσι τοὺς χωρικοὺς νὰ συλλέγωσι τοὺς ἀμανίτας πρὸ τῆς ἐλεύσεως τῆς δεσποίνης.

Κατῆλθεν ἡ κυρία τῆς ἀμάξης τῆς, φαιδρῶς γελωσά. Ἡ Εἰρήνη πρὸ αὐτῆς ἐπήδησεν ἔξω, κρατοῦσα δύο κανίστρας καὶ μετὰ τῶν συνοδευόντων αὐτὰς ὑπηρετῶν ἐβοήθησεν τὴν κυρίαν νὰ ἐξέλθῃ. Μεγάλως ἤρεσεν αὐτῇ τὸ δάσος. Περιεπάτησε, περιεπάτησε, συνέλεξεν ἀμανίτας, ἐκάθηνεν ἐπὶ τοῦ χεῖλους αὐλακος, ὅπως ἀναπαυθῇ καὶ ἐγένετο σύννου. Αἰφνης ἀκούει ὅτι ἄδει τις διὰ λεπτῆς φωνῆς — πόσον ὠραία ἄδει!

— Ποιὸς τραγουδεῖ, Εἰρήνη; ὡς ἀφρουμένη, ἐρωτᾷ.

— Δὲν ἤξεύρω!... Χωρὶς ἄλλο θὰ ἦνε κανένας ἀπὸ τοὺς ξένους, διότι ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας... δὲν ἔχουν δουλειὰ ἐδῶ... λέγει ἡ Εἰρήνη, καὶ γνωρίζει πολὺ καλὰ ὅτι πρὸ τοσούτου καιροῦ ἐφύλαττον τὸ δάσος ἐργάται καὶ εἰς οὐδένα ἐπέτρεπον νὰ πλησιάσῃ.

Ἡ δεσποίνα ἐλησμόνησε τοὺς ἀμανίτας.

— Ὁδήγησέ με, λέγει, ἐκεῖ, τοῦλάχιστον ἐπάνω στὴ φωνή... Θέλω νὰ ἰδῶ ποῦς τραγουδεῖ!..

Ἐνῶ ἡ ἰδία... τὴν σύρει πρὸς τὴν φωνήν. Ἡρξάντο κατερχόμενοι, τὸ ἔδαφος καθίσταται βορβορώδες καὶ καθ' ἑκάστον βῆμα τῆς νεφελώδους δεσποίνης οἱ πόδες αὐτῆς βυθίζονται εἰς τὸν πηλὸν ἐσχημάτιζον λάκκους ὅπισθεν αὐτῆς, παρεμφερεῖς πρὸς φρέατα.

— Δὲν θὰ βλάψῃ τὴ λεπτὴν ὑγεία σας νὰ περπατῆτε μέσα ἔς αὐτὸ τὸ βοῦρκο! μορμυρίζει ἡ Εἰρήνη. Ἐνῶ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία μετὰ κόπου δύναται νὰ βαδίσῃ.

— Νὰ ἔξέρω καὶ τί, ἀλλὰ θὰ μάθω ποιὸς τραγουδεῖ! ἀποκρίνεται ἡ δεσποίνα ἀσθμαίνουσα, καὶ προχωρεῖ.

— Τί ὠραία τραγουδία! Θαρρεῖς πῶς ξαναγνῶν, καὶ τὰ παιδικὰ καὶ κοριτσιίστικά μου χρόνια φαίνονται πάλι μπροστά μου.

Ἀγανακτεῖ καὶ λυσσᾷ ἡ Εἰρήνη, προχωρεῖ ὅμως πάντοτε καὶ ὑποστήριζει τὴν κυρίαν τῆς. Ἐπροχώρησαν, ἐπροχώρησαν καὶ ἐπλησίασαν πρὸς ἀδιάβαστόν τι ἔλος, ὅπου ἀμφότερα σχεδὸν μέχρις ὁσφύος ἐβυθίσθησαν. Ἡ κυρία οὔτε κἂν ἐπρόσεχεν εἰς τὸν πηλὸν καὶ τὴν ὑγρασίαν. Ἡ φωνὴ ἀντηχεῖ δύο βήματα ἀπωτέρω. Ἐπάτησεν ἡ δεσποίνα ἐπὶ σεσηπότος κλάδου, ὅστις ἔκειτο ἐν τῷ βορβορῷ ὅλο-τελὸς σχεδὸν σεσαθρωμένος· ὁ κλάδος ἔτριξεν, ἐκείνη ἔβαλε κραυγὴν καὶ τὸ ἄσμα

διεκόπη. Προῦχώρησεν ἡ κυρία ἐν ἀκόμῃ βῆμα καὶ εἶδε πρὸ αὐτῆς ἐλῶδες νησίδιον· ἐπὶ τοῦ νησιδίου τούτου κάθηται κορασίς—ὠραία, φαιδρά· φέρεῖ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέφανον ἐξ ἀνθέων καὶ ἐν μικρῷ καλάθῳ ἀμανίτας. Κάθηται ἡ κορασίς, παρκατρεῖ τὴν κυρίαν καὶ μειδιᾷ.

— Ἀχ τί ὠραία!—ἀνεφώνησεν ἡ δεσποίνα. Ὅσον ζωγραφία! Τίνος εἶνε;

— Εἶνε ἡ Μάσσα, ἡ κόρη τῆς γυναίκας τοῦ Νικόλα.

— Τί ὠραία! Πῶς ἔτυχε ἐγὼ νὰ μὴ τὴν ἰδῶ καμμιά φορὰ;

— Γιατί ἡ μάνα τῆς τὴν κρύβει καὶ τὴν φυλάγει παραπολὺ — γιὰ τοῦτο δὲ καὶ διὰ τῆς βίας θὰ σηκωθῇ νὰ πάρῃ σὲ δουλειά· ὅλο μὲ τὴν κόρη τῆς καταγίνεται. Σοῦ εἶνε ὅμως κί' αὐτὸ ἓνα κακομαθημένο στὰ χὰδια καὶ ἄγριο κορίτσι, ποῦ δὲν ἐμεταγίνηκε — τὸ βλέπετε καὶ μοναχὴ τας ποῦ γυρίζει μόνον του, καὶ κυττάζει τὴν εὐγενεῖά σας, χωρὶς κανένα σεβασμό. Εἰδὲς τὴν πετοῦν ἡ ματάρης τῆς!

Ἡ κυρία ὡς νὰ μὴν ἀκούῃ τὴν Εἰρήνην:

— Πῶς σὲ λέγουν, κορίτσι μου; τῇ λέγει.

— Μάσσα.

— Ἐλα ἐδῶ.

— Ἀμέσως. Νὰ μαζέψω τὰ λουλούδια μου.

Ἡγέρθη· ἔφερε χιτῶνα λευκότατον καὶ σαφαρίνιον (ἐσθῆς) ἐρυθροῦν, — καὶ ἦτο ἀπαράλλακτον ἀνθύλλιον! Ἡ δεσποίνα τὴν παρκατρεῖ καὶ τὴν καμαρώνει.

Ἡ Μάσσα κατεσκεύασε δέσμην ἐκ τῶν κρίνων, οὓς εἶχε δρέψῃ καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν κυρίαν.

— Θέλεις, τῇ λέγει, λουλούδια, θεῖτσα;

— Μωρὴ σύ, ἀνόητη! — τὴν ἐπιπλήττει ἡ Εἰρήνη. Ποῦ τὴν ἤρως γιὰ θεῖά σου; Δὲν βλέπεις ποῦ εἶνε ἡ κυρία; Πρέπει νὰ τῆς κάμῃς μετάνοια.

Ἐδειλίασεν ἡ κορασίς ἐκ τῆς ἐπιτημῆσεως ταύτης, ἀφῆκε νὰ πέσωσι τὰ ἀνθη ἐκ τῶν χειρῶν τῆς καὶ ἐχαμήλωσε τὰ ματάκια τῆς.

— Σὺ ἐτραγουδοῦσες; ἠρώτησεν ἡ κυρία.

— Ἐγώ.

— Καὶ ποιὸς σὲ ἔμαθε;

— Μοναχὴ μου. Ἀκούω τοὺς ἄλλους ποῦ τραγουδοῦν καὶ ἔμαθα κ' ἐγώ.

— Μοῦ λές καὶ μένα ἓνα τραγουδάκι;

— Γιατί ὄχι; ἀποκρίνεται ἡ Μάσσα.

— Πᾶμε ἀπάνω, ἐδῶ κάνει ὑγρασία, λέγει ἡ κυρία.

— Τί θέλετε ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ βάλτο νὰ λερῶνεσθε; ἔλατε νὰ σᾶς πάγω ἐγὼ ἀπὸ τὸ καλὸ μέρος, ἐγὼ ἐδῶ πέρα γνωρίζω τὸν τόπον.

Καθ' ὅλον τὸν δρόμον ἡ κυρία δὲν ἄφινεν αὐτὴν ἀπὸ σιμά τῆς, καὶ τὸ ἐσπέρας δὲ ἀπεφάσισε νὰ τὴν συμπαρκαθῇ εἰς τὸν θάλαμόν τῆς.

Ἐρρίγησεν ἡ σύζυγος τοῦ κομμωτοῦ ὅταν τῆς εἶπον ὅτι ἡ κυρία ἀπήτησε νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτὴν μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς! Ἐρρίφη ἐπὶ τῆς Μάσσας τῆς, τὴν

ἐνηγκαλίσθη καὶ τὴν κλαίει ὡς νὰ ἔκλαιε προσφιλεῖ νεκρόν. Περί τὴν κυρίαν δεσπόζει ἡ Εἰρήνη· θὰ φεισθῇ τάχα ἐκείνη τὸν θησαυρὸν τοῦ ἔχθρου τῆς!

Ἐκλαυσεν ἡ τάλαινα μήτηρ, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀφῆκαν νὰ ξεθυμάνῃ. Τὴν ἐβίασαν ν' ἀπέλθῃ πρὸς τὴν κυρίαν. Ἐλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν Μάσσαν, ἀπέμαξε τὰ δάκρυά τῆς καὶ ἀνεχώρησε.

— Νὰ, τῆς λέγει ἡ κυρία, νὰ ποῦ σεῖς πάντα παραπονιέσθε· ὅλο λέγετε πῶς δὲν σᾶς ἀγκυροῦμε, καὶ μεῖς, ὄχι μόνον σᾶς συγχωροῦμε, ἀλλὰ φροντίζομε ἀκόμῃ καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ σας. Ὁ ἄνδρας σου ἦτανε μπεκρῆς, ἀπέθανε, ἄφισε τὸν ἀφέντην σου σὲ ξένο μέρος χωρὶς ὑπηρετῇ καὶ δὲν θέλω νὰ εἰπῶ καὶ ταῖς ἰδικές σου ταῖς δουλειαῖς ἐδῶ. Καὶ ὅμως ἐγὼ θέλω τὸ καλὸ τῆς κόρης σου — ἀπὸ σήμερᾳ καὶ στὸ ἐξῆς θὰ μένη κοντὰ μου, ὥσπου νὰ μάθῃ δουλειαῖς, νὰ τὴν κάμω θαλαμηπόλον μου.<sup>1</sup>

Ἀν' ἥξευρεν ἡ δεσποίνα ὁπόσων δακρύων καὶ πικριῶν ἐστοίχιζεν ἡ εἴησια αὐτῇ εἰς τὴν καρδίαν τῆς δυστυχὸς μητρός, ἀναμφιβόλως θὰ παρητεῖτο αὐτῆς. Καίτοι διεφθαρμένη οὖσα ἐκ τῶν θωπειῶν καὶ κολακιῶν ἡ κυρία, πράγματι ὅμως δὲν ἦτο κακὴ.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, οἱ ὑπηρεταὶ μετὰ τῶν κυρίων οὐδὲν κοινὸν εἶχον, οὐδ' ἐτόλμων ν' ἀντιλέγωσιν εἰς τι. Ἡ δυστυχὴς σύζυγος τοῦ κομμωτοῦ κατέστη ὠχρὰ, ὑπεκλίνατο ἐδαφιαίως, εὐχαριστοῦσα διὰ τὴν εἴησια, σιωπῶσα δὲ καὶ κλονιζομένη, ἐξῆλθεν.

Εἰς τὸν θάλαμον τῶν κορασίδων ἀνεμνον ἦδη αὐτὴν αἱ ὑπηρετρίαι. Ἀπασαὶ ἠγάπων αὐτήν, διότι ἐνόσφῃ ἐκείνη προῆδρευεν αὐτῶν, ἔξων ἡσύχως καὶ ἀνέτως.

— Λοιπὸν; λοιπὸν; τὴν ἐρωτοῦν διαδοχικῶς.

— Μοῦ ἐπῆρε τὴ Μάσσαν μου γιὰ δοῦλα: ὡς κοιμωμένη ἀπεκρίθη ἡ σύζυγος τοῦ κομμωτοῦ καὶ κλίνασα ἐπὶ καλαθίνου κιβωτίου ἐλιποθύμησεν.

Ἐπὶ μακρὸν ἐρράντιζον αὐτὴν μὲ νερόν αἱ κορασίδες· ἐπὶ τέλους συνῆλθεν, ἠγέρθη καὶ ἐπρόφερον ἡρέμα:

— Τὰ μάτια σας καὶ τ' ὀρφάνο, κορίτσι μου — ἔχετε το εἴησια νὰ μὴν κακοπάθῃ τὸ παιδί μου...

Ἀκολούθως ἀπεχαιρέτισεν ἀπάσας καὶ ἐξῆλθεν ἡσύχως. Πῶς διῆλθε τὴν πρώτην νύκτα ἐν τῇ ἐρημωθείσῃ καλύβῃ, ἀνευ τῆς θυγατρὸς τῆς, μόνον ὁ Θεὸς γνωρίζει καὶ τὸ προσκεφάλαιόν τῆς. Ἀλλ' ἔκτοτε ἡ σύζυγος τοῦ κομμωτοῦ ἤρξατο ἐπὶ μᾶλλον φθίνουσα.

1. Μεγίστην ἐθεώρουν εὐτυχίαν οἱ δυστυχεῖς εἰλωτες προτερχόμενοι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν δεσποτῶν, ἀπαλλασσόμενοι οὕτω τῶν ἀναγκαστικῶν ἐργασιῶν, ἃς τοῖς ἐπέβαλον οἱ δεσποταί.

Σ. Μ.

[Ἐπεται συνέχεια] Α. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

#### ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Εκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.